

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:
Són compatibles misteri i transparència?

Estils

QUAN ELS SARRAÏNS PARLAVEN CATALÀ

Moros i catalans. La història menys coneguda dels sarraïns a Catalunya, de Dolores Bramon, a més d'aclarir creences, recull curiositats de la presència islàmica.

Enzo Bianchi és un gran referent espiritual. MONESTIR DE BOSE

“Prefereixo algú que pensa i no resa a un altre que resa sense pensar”

Enzo Bianchi és fundador de l'única comunitat monàstica del món amb catòlics, protestants i ortodoxos

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Té una veu profunda, com si el seu cos fos una cova i parlés des de ben endins. Ni ell parla català o castellà ni jo italià, així que trobem un idioma comú, el francès, que ens fa alentar, buscar la paraula justa, malmetre l'accent i la forma per arribar a la substància. Conversa feta d'escolta davant un home que ha fet de l'escolta conversa. “La pregària ha patit sempre d'un excés de parlar-li a Déu, un fet que és molt religiós, però no particularment cristià”, comença Enzo Bianchi. “Necessitem començar un camí a través del qual els homes i les dones comencin a escoltar la seva consciència. I en aquesta consciència escoltar la veu de Déu. La paraula de Déu que s'expressa a través de la Bíblia, poder-la llegir i que esdevingui una paraula poderosa espiritualment parlant i que els pugui ajudar en la recerca de sentit que tots fem. Una recerca que ens dona l'esperança i la raó de viure”.

Escoltar l'alteritat

Si no som capaços d'escoltar aquesta profunditat, “fins i tot les paraules que rebem de la Bíblia no traspasaran aquesta profunditat i continuaran sent una paraula moral que podem trobar per tot arreu”, explica. Però, com saber si escoltem a Déu o als

nostres desitjos? Com ho fem per discernir? Per a Bianchi, és una operació on necessites ser iniciat, no és fàcil i l'aprenentatge és llarg. “Però la paraula de Déu –afirma– ens ajuda a sortir d'aquesta autoreferència, ja que és un altre text, una altra paraula que no és la meua. I quan em ve és cert que la vull fer meua, però continua en la seva alteritat. I la seva alteritat és, en tot cas, una mena d'impediment al narcisisme provocat per escoltar-se a un mateix”.

Ho diu convençut d'algú que ha anat més enllà de la teoria, que n'ha copsat els beneficis i també les incerteses. “Mai n'estem segurs però l'eina que tenim els humans és precisament aquesta escolta de la paraula de Déu”. Una pregària on individu i comunitat han de trobar l'equilibri, perquè, com ell descriu, “si aquesta operació no és personal, no et toca en profunditat i, a la vegada, és la pregària en comunitat la que ens corregeix i ens treu del solipsisme d'una pregària únicament individual”. Qüestió d'equilibri. I amb lloc pels no cristians? “Sí –diu rotund–, prefereixo algú que pensa i no resa a un altre que resa sense pensar. Escoltar-se és una acció que obre la relació. I la relació ens obre a la comunitat. De fet, l'activitat de la pregària és molt humana, ens ajuda a humanitzar-nos. I avui dia ens dona forces contra la barbàrie, l'individualisme i el tancament de tot allò que ens espera i que ens demana esperança”.

Virtud
“L'activitat de la pregària és molt humana, ens ajuda a humanitzar-nos”

Repte
“El cristià ha de ser capaç de dir que la seva espiritualitat és profunda”

El gran místic persa Farid ad-Din Attar va deixar escrit que Déu no necessita res, tampoc les nostres pregàries, però que resar és la nostra provisió d'un trajecte llarg. I aquesta set d'espiritualitat continua sent-hi, potser amb altres formes. Bianchi n'és conscient: “Si l'Església continua amb aquesta armadura doctrinal i moral, la gent no s'hi interessarà. Les noves generacions no ho entenen, són coses abstractes, el que tothom es demana és si dins del cristianisme hi trobarà un sentit a la vida, si els ajudarà a viure bé. Hem de treballar perquè el cristià sigui capaç de dir que la seva espiritualitat és profunda. Fa uns anys hi havia una atracció molt gran per l'espiritualitat oriental i tothom es feia budista o hinduista perquè hem deixat de conèixer l'espiritualitat cristiana. Per meditar, per exemple, desconeixem la tradició cristiana, però anem a aprendre els mètodes de l'Extrem Orient. Potser avui dia aquesta fal·lera ha disminuït, tot i que l'espiritualitat cristiana continua sent feble. Hi ha una gran corrent d'una espiritualitat que ja no és cristiana, tampoc és atea, és postcristiana, postreligiosa”.

Al mateix temps, altres sectors cristians es dessequen en la forma, mantenen només el nom... “Són catòlics identitaris per raons culturals i de tradició, però no tenen la fe en Jesús –afirma–. I això és un problema per a l'Església perquè genera ideologies localistes, identitàries, que esdevenen tancades, contràries

a les altres religions. A Itàlia tenim aquest problema molt greu. Jo l'anomeno un cristianisme de campanes, però no d'Evangelí, on no s'accepta l'estranger, ni la justícia, ni una vida de l'Església que sigui inclusiva i misericordiosa com la que demana el Papa Francesc”.

Pioner de l'ecumenisme

Tot i voltar per mig món publicant llibres i donant conferències (com la de la setmana passada a Barcelona, convidat per la Fundació Joan Maragall), Bianchi no només parla. Tot el contrari. Coratjós, lúcida, fa cinquanta anys va fundar la comunitat monàstica de Bose (a Magnano, al Piemont italià), l'únic al món on hi ha catòlics, protestants i ortodoxos, monges i monges. “Si no n'hi ha més, és perquè a vegades les esglésies respectives no ho veuen amb bons ulls. El Papa m'ha anomenat pontífic ecumènic i hi ha una gran feina a fer. Bose dona aquesta possibilitat. L'única cosa que demanem als que volen venir és que cadascú resti fidel a l'església que pertany, sense conversions. És una de les nostres regles”. El pas d'aquestes dècades ha llimat les tensions entre les diverses creences. S'estendrà l'exemple de Bose? “Cinquanta anys és un temps prou important que testimonia que és possible una convivència conjunta dels cristians separats per les seves esglésies”, respon, convençut, aquest home de mirada neta i somriure atent.

OPINIÓ

Els il·luminats que cremen esglésies

EULÀLIA FANARO
INVESTIGADORA EN TEMES DE GÈNERE I CONFLICTE

Entro en un ateneu de Gràcia i encara hi tenen penjat un cartell que fa mesos vaig veure encolat a diverses parets. Un cartell que vol ser reivindicatiu, alliberador, però, que en lloc d'alliberar ens continua empresonant en una lògica criminal. “L'única església que il·lumina és la que crema”, malaurada frase dita per Peter Kropotkin fa més de cent anys i que des de llavors es va repetint com un mantra d'aquells amb mandra. Mandra de no treure's els prejudicis, mandra de no veure la religió més enllà de la manipulació que alguns fan d'aquesta. És notori també que molts col·lectius que defensen aquesta frase cristianofòbica al mateix temps siguin fermes militants en contra de la islamofòbia. Les pintades amb aquest lema crematístic que apareixen encara avui a les parets de les esglésies són d'extrema esquerra, mentre que pintades similars a les parets dels oratoris musulmans dels nostres barris són d'extrema dreta. Per

“L'única església que il·lumina és la que crema”, malaurada frase dita per Kropotkin fa més cent anys que es va repetint com un mantra

pensar-hi, en especial quan la saviesa popular d'aquell “els extrems es toquen” s'encarna en exemples com aquest.

Fa uns mesos, el periodista i director de Catalunya Religió Jordi Llisterrí es lamentava de la voluntat de no tenir una memòria històrica plena pel que fa a la Guerra Civil. D'aquesta obsessió per posar a tots els membres de l'Església en el mateix bàndol repressor, sense tenir en compte la diversitat dels fets i sense recordar totes les esglésies que s'han cremat en aquest país, il·luminant amb les flames només als que ja estaven il·luminats per unes idees tan justes que eren injustes. “Potser és perquè no han llegit mai els testimonis documentats que hi ha sobre el tema, amb històries de tal crueltat que fan reflexionar sobre la condició humana i sobre la voluntat de no aprendre'n mai”, diu Llisterrí sobre els que encara exhibeixen amb orgull aquesta frase de Kropotkin.

SANTI GLESIAS

Gent

TEXT:
XXXXXXXXXXXXXX

Títolasdjfh agsdjfhgsjdhadsh Morbi urna

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de focontaminació (foto1) electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl.

aQuisque nulla nisi, porta ac dapibus sit amet, tempus sollicitudin neque. Vestibulum diam lacus, rutrum ac laoreet non, cursus eu risuspendisse semper ultrices dui, id commodo elit varius sit amet. Mauris facilisis porttitor dolor. Nunc

Quisque ut arcu augue, vitae aliquet

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de focontaminació (foto1) electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl. Maecenas suscipit feugiat lli, nec bibendum orci mi in elit. In

ante leo, blandit noe sIn sit amet risus velit. Nulla ac dolor magna, id eleifend velit. Quisque consequat diam in eros suscipit eu fringilla arcu faucibus. Aenean vel diam est, non sodales neque. Fusce sed molestie ipsum. Nam et sagittis purus. In pretium condimen. —

Títolasdjfh agsdjfhgsjdhadsh Morbi urna

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de focontaminació (foto1) electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl.

aQuisque nulla nisi, porta ac da-

pibus sit amet, tempus sollicitudin neque. Vestibulum diam lacus, rutrum ac laoreet non, cursus eu risuspendisse semper ultrices dui, id commodo elit varius sit amet. Mauris facilisis porttitor dolor. Nunc